

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

I miejsce

Hanna Pułról (Valesco) z SP 36 w Rybniku

Wiersz „Dotyk ciszy”

Gdy zapada mrok,
coś się budzi.
Oczy jak anioły
Bez światła.
nie patrzą -
wciągają.

Wołają tak cicho,
że aż boli.
Idziesz,
choć nie chcesz.
Zawsze idziesz.

Wiatr wciska się pod skórę,
sprawdza, czy jeszcze jesteś.
W kałuży -
nie ty.
Szaro.
Pusto.
Bez twarzy.

Rodzina stoi blisko,
za blisko.
W ich oczach
twój strach,
odbity,
cięższy.

Krzyczysz.
Wraca cisza.
Gęsta.
Bez litości.

Cień ciągnie w dół.
Zaciska się w środku.
Anioły patrzą zimno.
Nie ratują.
Są lustrem.

Budzisz się.
Oddychasz.
Ulga kłamie.

Bo cisza zostaje.
Dotyka.
I nie pozwala zapomnieć.

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

II miejsce

Emilia Olkiewicz (M-ka) z SP w Skrzyszowie

Wiersz „Cienie przyszłości”

W prawdzie rozjaśnia się każdy cień,
Bo prawda to magia życia, jego sens.
Nawet drzewa lichy pień,
Co umiera w oczach istot,
Wie, że prawda jest istotna
W jego życiu pełnym piskląt.

Dobro wraca, ja w to wierzę,
Praktykuje w życiu szczerze.
Kiedy wróci, to podwójnie
Ze zwiększoną siłą swoją
Najważniejsze w życiu dobro-zapamiętaj, gesty koją.

Piękno życia i natury,
Doceniajmy, zanim braknie,
Zdrowie w życiu najważniejsze
Zawsze było, będzie zawsze.
I choć teraz buro wszędzie,
Szary świat się stał przez ludzi
Ludzka krzywda się zrodziła
W nas ukryte zło się budzi.

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

III miejsce

Wiktoria Kusidło (Kiki) z SP 3 w Wodzisławiu Śląskim.

Wiersz „Głos, światło, czyn”

Prawda bywa, że piecze jak ogień o świcie,

Choć niesie pomoc i oczyszcza życie.

Nawet gdy rani, to leczy po czasie,

I prosto prowadzi po właściwej trasie.

Piękno jest w oczach, w gestach i w ludziach.

W każdym uśmiechu i w czymś, co wstrzymuje tchnienie.

W każdej rozmowie, w każdym dźwięku,

W melodii życia i prostym wdechu.

Dobro to coś, co każdy ma w sobie,

I wraca do Ciebie, gdy dasz je drugiej osobie.

Rodzi się ono, jak ciepła iskierka,

Co w sercu kiełkuje gdy spojrzysz na człowieka.

Prawda jest głosem, który nie zna milczenia,

Piękno jest światłem, które porusza serca,

A dobro jest czynem, co w mroku drogę otwiera.

Razem tworzą sens, w którym człowiek dojrzewa.

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

III miejsce

Yeva Zavatska (Edlin) z SP 9 w Rybniku

Wiersz „xxx”

***

Prawdy nie zagłuszy ani strach, ani wiara w co innego.

Nie ukryjesz jej w gęstej mgłę fałszu – ona i tak nadejdzie.

Nie spali Cię bujnym płomieniem,

A jedynie cicho szepnie:

"Jeśli zapomniałeś prawdziwą drogę

Lub zawsze była Ci nieznana,

Po prostu spójrz mi na chwilę w oczy,

A ja doprowadzę Cię do rozwiązania".

Prawda nie zniszczy – zbierze po kawałku.

Odgoni zmęczone cienie,

Zbuduje mocny most ze szczerych słów,

Prosto do jasnego świata.

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

I wyróżnienie

Antonina Hary (Brygidka) z SP 1 w Czerwionce Leszczynach

Wiersz „Wieczorem”

Wieczorem wszystko jest cichsze,

myśli nie mają gdzie uciec.

Siedzą obok mnie na łóżku

i liczą to, co stracone.

Prawda nie daje ulgi,

jest jak zimna woda na twarz.

Przychodzi bez światła,

nie nosi maski ani broni...

Dobro bywa zmęczone,

nie zawsze ma siłę pomagać.

Czasem wystarczy zostać,

gdy komuś pęka głos.

Piękno? Może jeszcze jest,

lecz schowane głęboko.

W tym, że mimo to

jutro znów będzie to samo...

XII Regionalny Konkurs Poetycki „Daj mi Słowo”

Nagrodzone wiersze - Szkoły podstawowe

II wyróżnienie

Emilia Morcinek (Emucha) z SP 1 w Czerwionce Leszczynach

Wiersz „Daj mi słowo”

Gdy poranek rozplątuje świtowe mgły,
A z oczu mamy leją się łzy,
Wtedy trzeba pamiętać,
Że wszystko dzieje się tu i teraz.

Roznosić dobro i miłość, jakby jutra miało zabraknąć,
Bo gdy to utracimy, zostanie tylko cisza, by zniknąć.
W każdym momencie widzieć radość beztroską,
Bo nigdy nie wiesz, co kolejne dni niosą.

Przecież, my, ludzie nosimy w sobie ten cud,
Więc czy zatrze się w nas po latach?
Czy odejdzie w niepamięć jak stos spraw,
Które wciąż próbujemy łączyć?

Czasem serce zastawia przykre, ciche pułapki,
A świadomość jak szept je rozświetla-
Pozwala dostrzec cudze ślady
I zrozumieć historię, która się kryje za nami.

Wystarczy się rozejrzeć, a ujrzysz:
Świat, który rozkwita w blasku dnia i nocy.
Uwierz, każdy jego zakątek błyszczy radością i pięknem,
Więc zacznij szukać dobra,
Nawet w najmroczniejszym cieniu.

